

Jan Vavříčka
Tradice

Dívám se na hromady papírů na stole a proklínám svou funkci. Jsem generálním ředitelem a majitelem největší firmy na výrobu virtuálních her. Vyrábíme herní software i platformy pro jeho přehrávání. Firma má čtyřiceti až šedesátiprocentní podíl na trhu, záleží na sezóně. Můj roční příjem je asi pět miliard euro. Zaměstnávám dva a půl tisíce zaměstnanců, jsem zdravý, celkem sympatický, inteligentní a velmi bohatý muž. Zkrátka, to moje proklínání byl jenom tradiční rituál.

Takže hurá do práce. Beru první žádost do rukou a čtu. *Vážený pane řediteli. Žádám o zvýšení mzdy...* a hele ho kujóna, co je zač? ... jo, to by šlo. U firmy dělám pět let, je pracovitý, nadaný, má tady i doporučení od manažera. Ten šikula vymyslel nové rozhraní pro přenos dat na oční sítnici. Oukej, schváleno. Další dopis, schváleno a další, zamítnuto a ještě jeden. Hromádka žádostí se pomalu zmenšuje. Čtu, přemýšlím, rozhoduji a najednou je poledne. Kručí mi v břiše. Vyřídím ještě jednu záležitost a dám si pauzu. Hm, chlapci z IT žádají služební vůz. Podíváme se na podklady. Rozpočet, požadavky, důvody, vyjádření autoprovozu, komentář náměstka. Ne, ne, pánové, moje výpočty jsou jiné. Žádné auto nedostanete. Uf, konečně pauza.

Oběd jsem si náležitě vychutnal. Vypnul jsem všechny mobily a zamkl se v tajné místnosti vedle kanceláře. Mám rád tuhle infantilní schovávačku. Je kouzelné projít šatní skříní do dalšího pokoje, o kterém nikdo neví.

Hezky jsem si odpočinul a teď zpátky k úřadování. Vracím se ke stolu a pročítám zbývající dokumenty. No vida, náměstek má narozeniny. Já jsem přece hlupák. Richard, můj zástupce a dlouhodobý přítel. Úplně jsem na něj zapomněl, přestože pro něj mám připravený ten nejbáječnější dárek. Tradice říká jasně, že nejvyšší šéf by měl po padesátce odejít a přenechat vedení firmy někomu mladšímu. Nikdo mi sice nemůže nařídít, kdy přesně mám svůj úřad předat, ale tradici musím ctít. Za měsíc mi bude padesát pět a tohle kulaté výročí by mohlo být tím správným milníkem. Co si budu namlouvat, stejně to už dlouhou dobu plánuji. Firma si vede skvěle, Richard bez potíží zastane mou funkci a já si budu užívat nahromaděných peněz.

Ze šuplíku беру slavnostně nazdobenou krabičku a vyrazím za náměstkem. Sjel jsem výtahem o tři patra níž a chodbou se blížím k jeho kanceláři. Měl by tam být sám, schůzku mám domluvenou a jdu přesně na čas. Otevírám dveře.

„Nazdar, náměstku.“

„Uctívám poklona, pane řediteli,“ směje se Richard a klaní se až k zemi.

„Ty jsi ale šašek, už máš něco upito, vid’?“

„Přiznávám se bez mučení, je to tak,“ odpovídá vesele.

„Milý kamaráde, přeji ti samé radosti, pohodu doma i v zaměstnání a hlavně, ať se ti vyhnou všechny nemoci a podrazy. Tady máš ode mě dárek.“

„Díky, Adame,“ říká a začíná rozbalovat nazdobenou krabičku. Jsem zvědavý, jak bude překvapený. Pomalu rozvazuje ozdobnou mašli, trhá papírový obal a ...

„Adame, ty ses zbláznil, vždyť to jsou hodinky po tvém tátovi, ty přece patří tobě!“

„Ale prosím tě, víš, jak to chodí,“ skáču mu do řeči.

„Máš pravdu, tyhle hodinky nosil můj otec, potom já a po mně je budeš nosit ty. Odporovat nemá význam. Ten, kdo převezme post generálního ředitele, musí dostat i rodinné platinové hodinky.“

„Neblázni! Vždyť můžeš ředitelovat dál. Nikde se nepíše o konkrétním věku. Po padesátce může znamenat třeba v sedmdesáti,“ namítá Richard.

„Já vím, kamaráde, ale dal jsem si udělat pár průzkumů. Když vyměníme ředitele, naše zisky se zvýší. Zhruba za měsíc mám narozeniny, kulaté pětapadesátiny. Po oslavě odstoupím z funkce a staneš se novým generálním ředitelem akciové společnosti Virto. Firmě to pomůže, tobě taky a musím říct, že se těším, až to břímě přehodím na někoho jiného.“

„Moji agenti zjistili, že i Černí tygři nás chvíli nechají na pokoji. To, za co nás kritizují v médiích, přiznám a vinu vezmu na sebe. Vydám oficiální prohlášení ve smyslu, že nové koště dobře mete a konkurence na chvíli zmlkne. Prostě ti dávám naše firemní hodinky a za měsíc budeš velkým šéfem. Ber to jako fakt a raduj se z toho, jestli můžeš.“

Odešli jsme do našeho oblíbeného striptýz baru a pořádně jsme to tam roztočili. Než mě přemohl alkohol, tak jsem si v hlavě stále dokola přehrával profil svého náměstka. Nechal jsem ho prověřit třemi detektivními agenturami. Najatí hackeři se nabourali do všemožných databází. Víím o Richardovi všechno od jeslí až do dneška. Znáím jeho slabé stránky, tajná přání, drogové úlety, finanční podvody a další citlivé informace.

Z oslavy Richardových narozenin si pamatuji vše zhruba do půlnoci. Víím, kolik tanečnic se před námi vlnilo a odhazovalo své šatečky i zabrány. Před půlnocí jsme naskákali do bazénu, pak následovaly masáže. Co bylo potom, už nevím.

Od divokého mejdanu uplynulo několik týdnů. Opět sedím v kanceláři a dívám se na připravenou poštu. Doufám, že sekretariát odfiltroval co nejvíce špatných zpráv. Ví, co mě čeká a je dobrým zvykem mi dnešek ulehčit. Ano, dnes mám narozeniny. Ranní uvítání v hale bylo příjemné. Vedoucí oddělení, a nejenom oni, mi předali dárky. Půvabné kolegyně přinesly květiny a zhruba dvacet minut jsme neformálně klábosili. Atmosféra byla příjemná, žádné škrobené gratulování. Neviděl jsem kolem sebe žádnou přetvářku nebo kyselé obličej.

Tak to má být. Přátelské vztahy jsou pro firmu cennou devizou. Dbám na to, aby zaměstnanci nepracovali ve strachu z trestů, ale v příjemném prostředí. Jejich spokojenost se firmě vrací v podobě vyšší výkonnosti. Vstřícnému postoji ke svým spolupracovníkům mě naučil otec. Bylo mi třicet devět, když zemřel a já jsem musel převzít vedení společnosti. Od té doby uplynulo šestnáct let. Patnáctkrát jsem prošel stejnou zkouškou jako on. Byl jsem zatím vždy úspěšný. Táta takové štěstí neměl.

Před padesáti lety podepsali největší konkurenti na trhu virtuální zábavy šílenou dohodu. Jednou za rok si pošlou dárky k narozeninám. Dostat dárek k narozeninám je běžná věc, ale posílat si smrtelné nemoci, to je šílenost. Kdo tohle mohl vymyslet? Datum doručení musí být den narozenin generálního ředitele. Dárek musí být přijat a bez výjimek použit. Už ani nevím, proč společnosti takovou smlouvu podepsaly. Nejpodstatnější je neprůstřelnost smlouvy a nutnost jejího dodržování. Posíláme si tedy moderní trojské koně a naplno si užíváme téhle morbidní zábavy. Ani dneska se z toho nevykrotím.

Nejdřív práce a pak zábava. Malý kufřík potažený černým sametem čeká, až ho otevřu. Tygr ve skoku uzavřený ve zlatém kruhu. Logo konkurence jasně říká, od koho dáreček přišel. Táta mi říkával: „Buď připravený na všechno, nikomu nevěř, ale svým schopnostem důvěřuj maximálně.“

Věřím tradičnímu postupu a koušu spínač vsazený v zubech. Silný elektromagnetický puls zlikvidoval veškerou elektroniku v kanceláři. Všechny kamery, mikrofony a další štěnice shořely. Na rozloučenou předvedly efektní sršení jisker. A hele, dokonce i z několika židlí se zakouřilo. Agenti konkurentů jsou velmi šikovní chlapíci. Místnost je perfektně stíněná. Mimo ředitelnu se EM puls nedostal. Teď se můžu v klidu připravit na dárek. Odcházím do mé oblíbené, tajné relaxační místnosti a z trezoru vyndávám sadu různobarevných ampulek. Vypadají jako klasická psací pera, ale ve skutečnosti jsou to injekční stříkačky. Sbírkou protilátek mi stále aktualizuje můj dlouholetý přítel, doktor Mydlokson. Je to vynikající lékař a bývalý výzkumný pracovník Švédské akademie věd. Určitě by dostal Nobelovu cenu, nebýt jedné trapné aféry rozmáznuté v médiích. Zachránil jsem ho před vězením a propašoval k nám do Holandska. Zařídil jsem mu lepší laboratoř než měl ve Švédsku a určitě ho z ní nevyhodím kvůli jeho trochu zvláštní náklonnosti k drahým kamenům. Ať si s nimi dělá co chce, hlavně když mi vždy ve správnou chvíli zachrání krk.

Postupuji přesně podle jeho návodu. Natlakované ampule do mě s typickým syknutím vstříkly protilátek. Ještě zbývají tyhle dvě modré. Tss, tss. Hotovo. Jsem imunní proti všem biologickým veřelcům. Olafovi věřím, i když se mi trochu motá hlava. Musím si na půl hodiny lehnout a pak budu připraven na rozbalování dárků. Víčka mi těžknou. Svět se rychle propadá do tmy.

Nevím, jak dlouho jsem spal, ale cítím se báječně. Rázně otevírám skryté dveře maskované jako šatní skříň a usedám ke stolu. Tak se ukaž, bestie! Otevírám černý kufřík a vítá mě obrazovka notebooku. V kufříku leží vedle počítače flakónek. Stejně balení smrti jako loni. Vložil jsem přiložený minidisk do mechaniky a obrazovka rázem ožila. Šifrovací klíče byly vyměněny, on-line rozhovor může začít.

„Drahý ko-kolego, přeji vám krásné na-na-narozeniny, “ koktá Fritz Klein.

„Děkuji za blahopřání. Copak se vám stalo, že koktáte, nejste nervózní?“ Dráždím šéfa Tygrů a v duchu se směji jeho postižení. Tři týdny byl v kómatu. Přežil jen tak tak a koktání už se nikdy nezbaví.

„Ale ne, jsem v po-po-pořádku. Pouze drobná vada řeči, můj logopéd říká, že to za pár dnů zmizí. Prý to je reakce na ne-ne-nekvalitní kávu,“ šéf konkurenční akciovky se snaží usmívat, ale cuká mu levý koutek úst. Můj dáreček mu dal zabrat. To je ale vůl, svádí to na kafe.

„To je dobře, pane Kleine. Nuže, nebudeme to protahovat. Souhlasíte?“

„Jistě, pane Warzinski. Ať už máme tu šarádu za sebou.“

„Také souhlasím. Zabírá mě vaše kamera dobře, je obraz čistý?“

„Ano, v po-po-pořádku, zapínám nahrávání, můžete pokračovat.“

„Dobrá. V duchu tradice přijímám váš dárek,“ odšrouboval jsem zátku křišťálového flakónku.

„A připíjím na naše dobré vztahy,“ šibalsky mrkám na Kleina a jedním lokem jsem vyprázdnil nádobku.

„Na vaše, ko-ko-kolego, “ usmívá se Klein a začíná mu cukat levé oko.

„Všechno mám nahrané a přeji vám mnoho štěstí. Tradicím jste učinil zadost, vše proběhlo podle protoko-kolu.“

„Uvidíme se na vašich narozeninách, zatím nashledanou,“ loučím se s generálním ředitelem akciové společnosti Black Tigers a chystám se vypnout kufříkový počítač.

„Ještě mo-mo-moment, pane řediteli, “ zastavil mě Klein.

„Chci vám říci, že kdybyste ne-ne-nemohl najít lék, tak nebuďte smutný a hlavně, neztrácejte hlavu. Cha, chá...“

Raději jsem to vypnul. Klein se začal neuvěřitelně chechtat. S těmi jeho tiky na něj opravdu nebyl hezký pohled.

Doufám, že se Klein také držel protokolu. Vracím flakón s černou stuhou na své místo a rozbaluji přiložený list papíru.

Právě jste vypil živný roztok s nejnebezpečnějším virem v celém známém vesmíru... bla, bla, ... standardní kecy na uvítanou. Jedinou záchranou před jistou smrtí je amputace hlavy. Hodně štěstí. Podepsán Fritz Klein.

Proto se tak smál, syčák jeden. Podle dohody nesmí vzkaz obsahovat lež a musí v něm být alespoň částečný návod, jak se zachránit před získanou nákazou. Jestli je pravda, že mě zachrání useknutí hlavy, tak se mám na co těšit. Okamžitě běžím do garáží. Startuji svůj sportovní vůz a maximální rychlostí vyrážím do podzemních laboratoří Olafa Mydloksona.

Podzemní spojnice mezi Amsterdamem a Ijmuidenem mě stála přes půl miliardy euro, ale vyplatila se. Každý rok mi zachraňuje život. Vzdálenost mezi Wijtenbach straat a laboratoří skrytou pod obrannou linií bunkrů z druhé světové války snadno překonám během pěti minut. Čas rozhoduje. Musím se co nejdříve dostat do rukou doktora Mydloksona. Blížím se maximální rychlostí, automat s šesti sty koní pod kapotou letí jako střela. Po chvilce se mi bezpečnostní pásy bolestivě zarývají do těla. Magnetické brzdy ani tentokrát nezklamaly. Uf, to byla jízda!

Vystupuji z auta a zdravím ochranku. Už tři minuty vědí, že jsem to já. Skenery, radary a další elektronické hračky střeží vstup do laboratoře. Těžké ocelové dveře se otvírají, ale chvíli to potrvá. Pět tun oceli si žádá čas.

„Nazdar Olafe, ty starej metaláku,“ zdravím doktora a předstírám pohodu.

„Čau šéfe, na srandičky nemáme čas,“ přibíhá ke mně s pojízdným lehátkem.

„Lehni si, uvolni se,“ a šup, píchnul mi injekci do krku, „to byl trošku silnější defobin, aby ses nelekl mých nových léčebných metod,“ směje se čtyřicátník s dlouhými hnědými vlasy svázanými do copu. Zatímco rychle jedeme chodbou, prohlížím si jeho image. Olafův asistent tlačí vozík a Mydlokson utíká vedle mě. Má na sobě otrhané džíny, černé tričko s nějakým šilným potiskem a to vše je zabalené do bílého, lékařského pláště, který za ním vlaje.

„Já to věděl,“ říká Mydlokson a zírá na displej analyzátoru.

„Pštrosí rakovina. Jo, kamaráde, to je svinstvo.“ Ještě jsme ani nedojeli na sál a už zná diagnózu. Je to holt machr.

„Olafe, co je ta pštrosárna zač?“

„To probereme potom! Důvěřuj mi, ničemu se nediv a za pět minut si popovídáme, jasný? Hlavně nemluv.“

Dobře, asi je to vážné. Budu tedy hodný pacient a ani nemuknu.

Zastavili jsme uprostřed sálu. Píchli mi ještě asi pět injekcí, připoutali mě koženými řemeny k lůžku a hlavu mi dali do podivného svěráku. Během okamžiku těsně vedle mne zaparkovalo další nemocniční lehátko se stejně připevněným člověkem. Absolutně nemůžu pohnout hlavou, ale periferně vidím nějakého světlovlasého chlápka.

„Jen klid, už jsem to absolvoval třicetkrát, je to fakt bezpečný,“ snaží se mě uklidnit.

„Akorát poprvé mi z toho bylo trochu nanic,“ směje se neznámý muž.

Asi dvacet centimetrů nad mým krkem vidím tenký, fialový laserový paprsek.

„Neboj se, Adame, všechno bude v pořádku. Tohle je laserová pilka, můj vynález, který ti za chvíli zachrání život. Zhluboka se nadechni, prosím.“

Šmik! Olaf mi tou pilkou uříznul hlavu. Omdlel bych, jenže nemůžu. Křičel bych, ale to taky nemůžu. Dr. Olaf Mydlokson se dobře pojistil, ty jeho injekce mě drží v šachu. Panika prohrála souboj s drogou a schovala se někam do koutku duše. Něco zvedá mou hlavu do výše a já vidím... Ó, bože! Vidím své bezhlavé tělo připoutané k lůžku. To je hnus, chci zvracet, ale nejde to. A šmik! Na sousedním lůžku se stalo to samé. Paže robotů mě okamžitě přenesly na druhé lehátko. Výměna hlav proběhla během pár sekund.

„Už můžeš mluvit, “ usmívá se na mě copatý génius.

„Já..., “ rád bych něco řekl, ale jsem v šoku z toho, co jsem před chvilkou prožil.

„Teď už jsi v pohodě, ničeho se neboj. Víím, že to pro tebe bylo těžký. Než se vzpamatuješ, budu ti chvíli vyprávět.“

„Měl si ve svém těle takzvanou Pštroší rakovinu. Když jsi za mnou přijel, zbývalo ti asi pět minut života. Klein tě málem dostal.“ Olaf se nadechl a pokračuje v monologu.

„Jediná záchrana před touhle nákazou je amputace hlavy, jinak se infikované tělo doslova rozteče. Zní to podivně, ale je to tak. Všechny tkáně a vůbec všechny buňky poslechnou genetický rozkaz vetřelce a veškerou dostupnou energii použijí na chemickou přeměnu ve vodu. Za chvilku by z tebe byla osmdesátilitrová louže. Operaci, kterou jsi podstoupil, by ti mohly nabídnout možná dva nebo tři špičkové instituty na světě. Díky tvým penězům a mému týmu si v bezpečí.

Určitě pochybuješ o tom, jak může tvoje hlava fungovat na cizím těle. Stručně řečeno, šikovní nanoroboti, skvělé neurální lepidlo, mé kouzelné vakcíny, trošku řízeného biomorfinu a můžu tvojí hlavinku přidělat třeba velbloudovi. Pokud tě zajímá, kde jsem sehnal dobrovolníka, tak to bylo ještě jednodušší. Pár měsíců už v této činnosti podnikám. Mám malou firmičku.“

„Cože? “ vyhrknul jsem.

„Ne, neboj se. Samozřejmě, že nejvíce své energie věnuji na tvou ochranu. Tohle vyměňování hlav mám jako vedlejšák. Sám jsi mi to schválil, jenže si to zřejmě nepamatuješ. Možná si nebudeš pamatovat pár dalších drobností, ale neboj, do tří dnů se paměť kompletně obnoví.

Takže, představ si líného boháče, který nemá čas na sport, posilování a další aerobní aktivity a kašle na životosprávu. Je to tlust'och, kterého by co nevidět skolil infarkt. Co udělá, aby se zachránil? Navštíví můj salón krásy. Šmik, šmik a moji zaměstnanci mu propůjčí krásné tělo. Tělo tlouštíka prohlédnu, vyléčím případné neduhy a moji zaměstnanci běhají, posilují, trénují, co je potřeba a za nějaký čas mají opět dokonalé tělo. Klient se vrátí, dostane zpět své původní tělo, tentokrát, ale v mnohem lepším stavu, zaplatí za mé služby a všichni jsme spokojeni.“

„Olafe, ty jsi génius! Vždycky mě překvapíš něčím novým. Letos to teda byla šílená jízda, uřízneš mi hlavu, přilepíš ji k jinému tělu a uděláš to s takovou lehkostí a jistotou jako kdybys mi vyměnil boty.“

„Ještě se moc neraduj. Jestli sis myslel, že teď utečeš za ženuškou oslavovat narozeniny a uvidím tě až za rok, tak to jsi na velkém omylu. Za týden musíš tělo vrátit.“

„Výborně, doktore. Řekni mi, co můžu a co nesmím dělat a dej mi nějaké pilulky. Za týden se vrátím a ukončíme tuhle záležitost. Hlavně mi řekni vedlejší účinky a možná rizika. Jestli něco zamlčíš, víš, co tě čeká. Policejní ředitel ve Stockholmu by tě určitě velmi rád viděl.“

„No jo, nemusíš mi to pořád připomínat.“

„Ale musím, Olafe.“ skočil jsem mu do řeči.

„Jinak bys mohl zapomenout a to by mohlo snížit kvalitu tvé práce. Jelikož na tvé práci závisí můj život, nemohu si takové riziko dovolit. To jsou jednoduché počty, Olafe. Něco se mi stane a shniješ v přísně střežené skandinávské věznici.“

„Dobře, dobře, řediteli. Tady máš prášky, budeš si brát jeden růžovej ráno před jídlem a tenhle modrej večer před spaním. Vedlejší účinky mohou být vyšší teplota a problémy s pamětí. Omezení jsou prostá. Nechoď do sauny a neopaluj se v soláriu. To je všechno.“

„OK, doktore. Pamatuji si to. Pokračuj ve skvělé práci jako doposud a nemáš se čeho bát. Ještě jednou ti moc děkuji.“ Objal jsem doktora a přešel k druhému lehátku.

„Moc děkuji i vám, “ oslovuji ležícího muže.

„Bylo mi ctí, pane řediteli.“

„Ale zachránil jste mi život, musím se vám nějak revanšovat.“

„V žádném případě. Je to moje práce. Udělám, co je třeba a dostanu slušně zapláceno. Vím, že je to pro vás hodně vzrušující zážitek, ale mně to už nepříjde. Za rok své tělo propůjčím desítkám lidí. Dokonce vám ani neprozradím své jméno. Jsem profesionál a dodržuji smlouvu s doktorem Mydloksonem. Hlavně nezapomeňte, že za týden chci své tělo zpátky.“ Neznámý muž se usmál a mrknul na mě.

„Asi máte pravdu, je to prostě obchod. Ještě jednou děkuji a nashledanou.“

Rozloučil jsem se s anonymním dárce těla a odcházím z laboratoře. Olaf mě doprovází k obrovským ocelovým dveřím. Než se otevřou, máme chvíli času.

„Olafe, tohle byla výjimečně podařená operace. Myslím, že si zasloužíš bonus.“ Neoholený rocker zahalený v bílém plášti se usmívá a oči mu září radostí. Tuhle odměnu nikdy neodmítne. Z kapsy vyndávám čirý diamant velikosti mužské pěsti a podávám ho Olafovi.

„Ten je fakt super! Díky, šéfe,“ raduje se bezostyšně doktor a kámen ohromné hodnoty mi bleskurychle vytrhl z ruky. Směji se jeho radosti a plácám ho po zádech. Olaf mi zamával a rychle odbíhá pryč.

Startuji své ďábelsky rychlé vozítko a spěchám domů. Máme co oslavovat. Těším se na svou rozkošnou ženu. Strach ze smrti manžela a nekonečně dlouhé čekání na jeho návrat ji vždycky pořádně rozpálí. Helenka je překrásná, štíhlá blondýnka. Je o dvacet let mladší než já, ale nikdy si na věkový rozdíl nestěžovala. Vždy jsem po takové krásce toužil, a tak jsem zařídil, aby se do mne zamilovala. Všechno začalo tím, když jsem na internetu našel její fotku v archivu vítězek soutěží krásy. Její krása mě očarovala. Zjistil jsem, že před padesáti lety studovala v Plzni, v České republice. Najal jsem pár lidí a zjistil, že ještě žije. Pak už to byla legrace. Získal jsem od ní genetický materiál a doktor Mydlokson mi ji naklonoval. Stárnutí klonu jsme zastavili v osmadvaceti letech jejího biologického času. Intenzivní hypnotické kurzy ji po dobu pobytu v inkubátoru naučily vše potřebné pro život. Samozřejmě, že o svém zrození na zakázku nic neví. Miluje mě a je šťastná.

Autopilot bezpečně zaparkoval u naší vily. Běžím ke vchodu, ale dveře se otevírají ještě dříve, než jsem je aktivoval.

„Adámku, “ usmívá se Helenka a běží mi naproti. Její zlaté vlasy za ní vlají a září jako ohon komety. Má na sobě červené, lesklé šaty s hlubokým dekoltem. Jemná, elastická látka působí dojmem, že šaty jsou pouze namalované na nahé tělo.

„Konečně jsi doma, “ raduje se a silně mě objímá.

„Co to je za čáry, miláčku? Kde máš své břicho?“ Diví se Helenka.

„To koukáš, vid’? Musel jsem podstoupit velice zajímavou operaci. Tohle tělo budu mít týden, líbí se ti?“

„No, zatím jsem z něj nic moc neviděla. Asi ho budu muset pořádně prozkoumat, “ svůdně na mě mrká a táhne mě za ruku.

Vstupujeme do domu a moje láska ze mne strhává šaty. Helenka je pořádně rozpálená. Dovedla mě do ložnice, kde mě ihned svalila na postel. Moje oblečení se válí na zemi.

„Adame, to je přímo d’ábelská lest, co jsi provedl se svým tělem.“

Přistupuje k posteli a jedním ladným pohybem ze sebe shodila šaty. Lehá si na mě a rukama zkoumá mé nové, svalnaté tělo. Oplácím jí stejnou mincí. Rozdmýchali jsme oheň vášně a uhasit ho můžeme jenom jediným způsobem. Naše těla se spojila. Divoké milování nás přenáší do říše rozkoše. Po chvíli ležíme zpocení, vyčerpaní a šťastní. Hluboce oddychujeme a tím splácíme kyslíkový dluh náročné postelové akrobacii.

Chci se otočit a políbit Helenku na šíji, ale tělo mě neposlouchá. Nemůžu se pohnout. Vidím, jak moje žena odbíhá z pokoje. Za okamžik je zpátky s kamerou v ruce. Co chce dělat? A co se to se mnou děje? Nevím. Nechápu dění kolem sebe. Tělo mě neposlouchá. Doktor přece říkal, že můžu dělat vše kromě opalování v soláriu a navštěvování sauny. Že by mi něco zatajil? To snad ne.

„Adámku, nezlob se na mě, “ říká moje milovaná blondýnka a snímá mě kamerou.

„Je mi to líto, ale nabídku pana ředitele Kleina jsem nemohla odmítnout.“

Cože, ty máš něco s Fritzem? Chci jí vynadat, ale náhlá křeč v obličeji mi znemožňuje mluvit. Vidím, jak spustila režim přenosu obrazu na internet. Posílá někomu záběry mého těla.

„Nerozčiluj se, lásko. Za chvíli bude po všem. Olaf mi vysvětlil, jak sis mě vyrobil, ty zrůdo!“ Klidný, laskavý tón zmizel. Helenka se proměnila v křičící fúrii.

„Měl jsi mě jenom jako hračku do postele a domácí puťku, ty bezcitná kryso!“

Tak Olaf v tom jede taky, sakra! Olaf, má ženuška a Fritz Klein, to je přímo smrtelná kombinace. Urputně přemýšlím, jak se z téhle šlamastyky dostat. Hýbat se nemůžu, mluvit nemůžu a navíc se začínám neovladatelně třást.

„Už se klepeš, řediteli? Tak to ti zbývá asi minuta života. Za chvíli z tebe bude pár kýblů vody, ale já to uklízet nebudu, to si piš! Hergot, co se to se mnou ...“

Vidím, jak Helena zkoprněla. V očích má hrůzu. Kdyby mohla, určitě by se strachem rozplakala. Asi ji někdo podvedl stejně jako mě. *Ten grázl Klein by zasloužil.*

Třesoucí se nahý muž svou myšlenku nedokončil. Podlehl zhoubnému viru a zemřel. Během několika sekund se proměnil v desítky litrů vody a roztekl se na posteli. Helena viděla smrt svého muže a natočila ji, svůj úkol splnila na jedničku. Za necelé tři minuty skončila ve stejné podivné náruči smrti.

Richard Snake si mne radostí ruce. Vše jde podle plánu. Skrytou kamerou pozoroval vášnivé milování Adama s Helenou i jejich následnou smrt. Záznam uložil na disk. Na druhém monitoru viděl smrt svého bývalého ředitele z jiného úhlu. Helenina kamera přenášela obraz do jeho kanceláře. Krásná blondýna netušila, že je v místnosti ještě jedna skrytá kamera, díky které si Richard vychutnal pohled na každý centimetr jejího nahého těla. Splnil si tak hned

několik svých přání najednou. Odstranil nebezpečného konkurenta, tajně se kochal nahotou ženy, po které vždy toužil a ještě pořídil dva nezávislé záznamy smrti Adama Warzinskiho.

Nový ředitel společnosti Virto se pohodlně rozvalil v křesle. Zmáčkl pár kláves a vila bývalého ředitele explodovala. Usmál se povedenému zahlázení stop a vytočil přímou 3D linku na ředitele Černých tygrů.

„Dobrý den, ko-ko-kolego, “ směje se Fritz Klein.

„Nazdárek, Fritzí. Vše je zařízeno, posílám ti soubory.“

Fritz otočil hlavu a zadumaně mlčí. Po pár minutách se bouřlivě rozchechtal a jeho obličej pokryly záškuby mimických svalů. Následky Adamova dárečku stále trvají.

„Máš po-po-pochvalu Richarde, zvládnul jsi to na výbornou. Tenhle okamžik si musím vychutnat. Za pár minut převedeš pa-padesát jedna procent akcií firmy Virto na mou společnost. To bude famózní událost. Veřejnost si bude myslet, že konkurenční boj trvá, ale ve skutečnosti bu-budeš šéfovat mojí dceřinné společnosti. Než zařídíme tenhle grandiózní převod, vyprávěj mi, prosím, jak si provedl likvidaci Warzinskiho.“ Šéf tygrů je natěšený jako puberták na dívčím internátu.

„Dobře, dobře. Takže, doktoru Mydloksonovi jsem daroval diamant veliký asi jako moje hlava. Za diamanty udělá všechno, je na ně úchylnej. Mám kameru v jeho bytečku. Mazlí se s nima jako se ženskéjma. Fuj! Nechtěj vědět detaily. Jako protislužbu zatajil Adamovi Warzinskému jedno pooperační omezení. Také jeho ženě vysvětlil, jak a proč přišla na svět. Helence jsem vyřídil tvoji nabídku ředitelského postu a zbytek jsi viděl na videu. Chudák Helena nevěděla, že je infikována podobnou nemocí jako Adam. Postelovým skotačením zařídila smrt nejen svému manželovi ale i sobě. To je všechno. Warzinski už se nevrátí, můžeš být klidný.“

„Ano, to už je opravdu všechno, ty hajzle!“ procedil jsem vztekle mezi zuby.

Dálkovým ovladačem jsem přerušil spojení mezi řediteli. Druhým ovladačem jsem aktivoval tajnou armádu nanorobotů. V tom okamžiku propíchl jehla ukrytá v rodinných platinových hodinkách Richardovu ruku a do jeho těla vplulo komando pomsty. Okamžitě ochrnl a o pár sekund později mu mikroroboti roztrhaly vnitřní orgány. Ze svého úkrytu jsem aktivoval vysílač ničivého EM pulsu v ředitelském stole a uškvařil elektroniku v místnosti.

Na monitoru sleduji záběry z kamery ukryté v obrovském diamantu. Ředitel Snake ho totiž koupil od mých dodavatelů. Nahý zadek doktora Mydloksona je důkazem, že Švéd si užívá orgií ve svém oblíbeném apartmánu. Místnost je obložena silnou vrstvou olova a kevlaru. Mačkám další šikovné tlačítko a Švéd se octl uprostřed pekla. Exploze plastické trhaviny zdemolovala vše, co jí stálo v cestě. Ostatní místnosti v podzemním komplexu jsou neporušené, konstruktéři odvedli dobrou práci.

Konečně vystupuji skříňovými dveřmi ze své schovávačky.

Snakeovu mrtvolu jsem odvalil na koberec. Volám úklidovou čet, která pro mne už uklidila větší nepořádek než jedno mrtvé tělo přespříliš ambiciózního náměstka. Tolikrát jsem ho prověřoval a myslel si, že je to můj přítel. Bohužel, neodolal zdvojnásobení svých příjmů. Pět miliard mu bylo málo. Udělal chybu, když začal shánět obří diamant. V tu chvíli si ho všimli moji agenti.

Usedám do svého křesla a prohlížím si hromady papírů. Ne, dneska ještě pracovat nebudu. S ředitelováním začnu až zítra. Ted' musím zařídit uvítání a ubytování nového doktora. Okamžitě začne s klonováním Helenky. Jeho primárním úkolem ale bude připravit mi nového dvojníka. Vždyť za rok musí před zraky kamer, ale hlavně před ostřížím pohledem Fritze Kleina vypít další smrtící dárek.